

1

כתוב עליו **'בהם עמים ינגח'**, הכוח של עם ישראל ינגח אותם ו'קץ שם לחושך', והחושך זה קליפת יון.

אומר רבי שמעון בר יוחאי ב'זוהר' - **'ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם'** - אומר רבי שמעון בר יוחאי - לכל זמן ועת, לכל חפץ תחת השמיים. כל מה דעבד קודשא בריך הוא לתתא, לכולא שוויא זמנה קצוב, כלומר - כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא פה, יש לו זמן קצוב. יש זמן שישלטו הגויים, וזה זמן קצוב. 'זמן שווה לנהורא ולחשוכא', יש זמן 'לאור' וזמן 'לחושך'. לכן, כשיבוא הזמן, הכל יסתדר ברגע אחד בבחינת **'ויריצוהו מן הבור'**. ככה זה גם הגאולה. אומר ה'זוהר', **'רוצה השם את יראיו, את המייחלים לחסדו'** - כמה קודשא בריך הוא רוצה בהם בצדיקים, בשביל שהצדיקים עושים שלום בעולמות העליונים ולמטה.

מה ר' צ'יט מאיתן! הלא ייטב?? - ראינו שיוסף מכניע את הקליפה של **'מלך יון'** בגימטריא **'יוסף'** ובגימטריא **'אנטיוכוס'**. היום בזמננו אין 'אנטיוכוס'. אבל מה יש? - **'אייפון'** זה הקליפה, זה המכשיר הטמא. **'אייפון'** בגימטריא **'אנטיוכוס'**. הקליפה של ימינו זה ה'אייפון' וזה אנטיוכוס וזה היוונים, וזה בבחינת **'להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך'**. ה'אייפון' בר מין השם יצילנו לוקח את האדם ומוריד אותו לשאול תחתית. וזה גם שייך לתרבות יוון. וכל אלה המתיוונים בר מין מביאים לנו מחוקי הגויים. לכן יוסף, איזה ביטחון היה לו בהשם יתברך.

כשהריצוהו מן הבור הוא עמד בניסיון גדול. אומר לו פרעה 'שמעתי עליך **'תשמע חלום לפתור אותו'**. ברגע זה יוסף חושב 'יש לי הזדמנות גדולה להיות בכל העולם. אני פיקח גדול וחכם גדול ופותר חלומות גדול'. ומה הוא אומר? - **'בלעדיי, אלוהים יענה את שלום פרעה'** - אומר 'זה לא אני. אני לא יודע כלום. אני אפס, אני כלום. זה הקדוש ברוך הוא. אני מחוץ לתמונה'. זה התגובה של יוסף. אבל אדוני, אתה מדבר פה עם מלך, ואתה רוצה להיגאל מהצרות שלך.. ובכל זאת אומר **'אלוהים יענה את שלום פרעה'**. יוסף הרגיש בניסיון הזה. זה המהות של נס חנוכה. במלחמות, אנטיוכוס הרשע כובש ומצליח על כל העולם. שלח את 'ניקנור' להצטרף ליהודים. כתוב אצל יוסף **'וחימש את ארץ מצרים'**. ידע יוסף שהכוח של עם ישראל זה 'תורה', וכוח של עם ישראל זה המצוות, וזה 'חודש שבת ומילה'. 'חימש את ארץ את מצרים', 'חמש' זה 'חודש שבת מילה'. הוא ידע איך לסדר את העניינים. אמר להם לעם ישראל 'אתם חייבים לשמור על הדברים הללו'. ומה עשה אנטיוכוס? הוא ראה שכל העולם היה מתחיל עם ישראל ולא יכול עליהם. למה? כי יש להם מצוות ויש להם תורה שמגינה עליהם. וברגע שאנחנו **'נשכחם תורתך'**, ונביא להם 'אייפון', ונביא להם כל מיני דְרָדְרִים ומְזָלִלִים למיניהם, אז נצליח עליהם.. זו הייתה המטרה. ומה הוא רוצה עוד? - להסיר מהם את התורה הקדושה, 'חודש, שבת, מילה'. לא רוצה שזה יהיה להם. מה אומר ה'חודש'? הרי 'שבת' זה מובן, כי כולם רואים שב'שבת' עם ישראל איזה שירה ואיזה זמרה יש אצלם, והם לא עובדים, וזה מוציא להם ליוונים את הנשמה לראות זאת. רואים שאף אחד לא עושה 'מילה', ואילו עם ישראל עושה 'ברית מילה'. והם יודעים שזה יהודי, וזה ברית בינינו לבין הקדוש ברוך הוא. נגזר עליה על ברית המילה 13 בריתות. אבל מ'חודש' מה אכפת להם? מה תגיד שלא ידעו מתי לעשות חגים? הרי היום גם אין 'קידוש החודש' על פי עדים, ויש לנו את כל הזמנים בלוחות. היה אומר לנו מורנו ורבנו רבי בן ציון אבא שאול - הם רצו לאבד את הכוח של חכמי ישראל, את ה'סמיכה'. כל הכוח של עם ישראל זה חכמי ישראל. את חכמי ישראל שלומדים תורה והם מכריעים את ההלכה, את זה רצו לאבד! ככה היה אומר חכם בן ציון אבא שאול. זה כוונת ה'חודש'. הרי איך אפשר לקבוע 'חודש'? על ידי שיש חכמים 'סמוכים' שסמכו אותם, הם יכולים לצוות על ה'חודש'. וכשאינן את זה, אין 'עולם'. ואת זה הם רצו לאבד. גם היום יש כל מיני ניסיונות שלהם, שלא ימשיכו ללמוד תורה ושיכלו לצבא להידרדר. אך אין דבר כזה. הקדוש ברוך הוא יחזק את עמו ישראל. ראינו איך יוסף הוא עמד בניסיון 'וחימש' אותם במצוות.

ראינו את יוחנן כהן גדול שהייתה בו קנאת השם צבאות, והחביא בגופו את החרב והרג 72,700 חיילים של 'ניקנור'. שמע את זה אנטיוכוס ושלח את 'בגריס' שאסר עליהם 'שבת חודש מילה', וזה לא עזר לו. מתתיה כהן גדול יצא למלחמה ומה הוא אמר? - **'ארור הגבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרועו ומן השם יסיר את ליבו. ברוך הגבר אשר יבטח בהשם, והיה השם מבטחו'**. אסף מתתיהו את שמונת בניו ואמר 'תשמעו, אנחנו אין לנו ייאוש. אנחנו בוטחים בו יתברך'. ומה הם עשו? שלושה ימים ושלושה לילות צמו, לבשו שקים והיו בוכים, מתוודים ומתפללים להשם שיצליח אותם. ואז עמדו החשמונאים על היוונים ועשו בהם שמות והרגו בהם. בא אנטיוכוס בעצמו ובא עם חיילים, ועמד 'בגריס', אך 'אבן מקיר תזעק'. **'אבן'** - אנטיוכוס בגריס ניקנור.

'הרוקח' אומר 'מסרת גיבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים' - 'גיבורים' זה היוונים. 'ביד חלשים' זה החשמונאים. 'רבים', אלו 'היוונים' ביד מעטים זה ה'חשמונאים'. **'קשת גיבורים חתים ונכשלים אזרו חיל'** - אמר רבי יצחק - אלו 1,080 ריבוא, כלומר 10 מיליון - 800,000 אנשי צבא שבאו עם 'בגריס'. הם באו נגד 12 איש!! תאר לך מה זה. קח טנדר עם 15 איש שהולכים להילחם ב'אמריקה'. יש דבר כזה? ומה עשה הקדוש ברוך הוא? ראה אותם איך הם צמים, איך הם מתפללים והם בוטחים בו, ורצע את אוזניהם של שָׂרִים של מעלה ואמר להם 'תהרגו אחד לשני'. ולכן זה העניין הגדול לשבת עם הילדים ולספר להם את הניסים שעשה עמנו הקב"ה.

אור הפנים מתגלה בחנוכה - בשעה שאנחנו מדליקים את הנרות, אנחנו מכניעים את מלכות יוון הרשעה. לכן כל יום מדליקים

את הנרות, והאור הזה דוחה את החושך. ולכן צריך לשבת ולספר לילדים את מעשי הניסים כדי שיאיר בהם גם כן האור, האש, וההתלהבות של התורה הקדושה. רבנו האר"י כותב, שכל שנה ושנה על ידי מצוות החנוכה מתגלה אותו אור שהיה בפעם הראשונה. תארו לכם איזה אור היה בעולם כשכל מלכות הרשעה נאבדה מן העולם, כשבאו החשמונאים והרגו את כולם, והקדוש ברוך הוא עזר והורידו אותם מן העולם, והסטרא אחרא הלכה מן העולם. החשמונאים סידרו את ה-י"ג פרצות שפרצו היוונים במקדש, וטיהרו את הכל, ולקחו את הפך שמן שהיה חתום בחותמו של כהן גדול, שזה היה פך השמן של יעקב אבינו, ושמשחו בו גם את כלי המקדש. ואותו הפך עוד יהיה שמור לביאת המשיח בעזרת השם.

ואותה שנה איזה אור גדול היה, '**והדליקו נרות בחצרות קודשך**', וירדו כולם לחצרות קודשך בבית המקדש בחצרות, וכולם היו מדליקים, והרוחות לא כיבו את הנרות, והנרות עמדו כמות שהם, והיה אור יורד מן השמיים והיה זורח ומאיר לכל העולם כולו, ושום נר לא היה נכבה. חיכו לשנה הבאה, וראו את אותו האור שהיה בשנה שעברה שיש אותה גם השנה. אומר רבנו האר"י - כל שנה ושנה יש את אותו אור ואותה ישועה ואותם ניסים ונפלאות. מה שכתוב 'מסרת גיבורים ביד חלשים ורבים מיד מעטים ורשעים ביד צדיקים', וכל שנה מדליקים את 'אותו האור', כמו שאנחנו אומרים '**בימים ההם בזמן הזה**' - כלומר, מה שהיה בימים ההם, הוא ממש גם בזמן הזה. צריך את הכוח האדיר להכניע את מלכות יוון הרשעה בימים ההם בזמן הזה, כי אותו האור מאיר גם בזמן הזה. זה לא דבר פשוט שנאיר את אותו האור שהאיר בימים ההם גם בזמן הזה. כתוב בספרים הקדושים **שה'אור הגנוז'** בבריאת העולם האיר במשך 36 שעות - י"ב שעות של יום שישי, י"ב שעות של ליל שבת, י"ב שעות ביום שבת. וסך הכל 36 שעות. היום הקדוש ברוך הוא גנז אותה לצדיקים לעתיד לבוא. אבל קצת ממנו גנוז גם בשביל כל מי שעוסק בתורה בחשק ובהתלהבות, ואז מתגלה לו אותו האור הגדול. ה'**גאון יעקב**' כותב שה'אור הגנוז' גנוז באגדות שבתלמוד. ב'זוהר הקדוש' אומר רבי שמעון, שעם ישראל הלכו לאורו של 'אור הגנוז' כל ה-40 שנה במדבר, והאור הזה האיר להם על ידי משה רבנו, כי כתוב עליו על משה '**ותרא אותו כי טוב**', שזה האור הגנוז. 'וירא אלוהים את האור כי טוב' - '**את האור**' עולה בגימטריא **תרי"ג**. על ידי קיום תרי"ג מצוות, זוכים לגלות את האור הגנוז. גם '**האור**' זה גימטריא '**זהר**', כי הכל טמון בזוהר הקדוש. ומי שעוסק בתורה לשמה, זוכה לקבל אור גדול מהאור הגנוז. אומר רבי נפתלי מפישיסחא דבר נפלא - יש ברקיע 'חלונות'. ב'חנוכה' נפתח חלון אחד ברקיע והוא מאיר אור גדול על עם ישראל. לכן '**חלון**' זה ראשי תיבות - '**להדליק נר חנוכה**'. והאות ו' זה הצינור שדרכו יורד השפע. גם '**חלון**' זה ראשי תיבות - '**ל"ו נרות חנוכה**'. על ידי 36 הנרות שמדליקים, מורידים שפע לכל עם ישראל. יש צינור מיוחד שנמשך דרך אותו חלון ומאיר אור גדול על האדם. ולכן צריך לנצל בפרט את הזמן של הדלקת הנרות. הם רצו 'לשכחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך'. 'יוון' ידעו והכירו את חכמי התורה, והם ציוו לתרגם את התורה ליוונית והעריכו מה שכתוב בתורה. אבל מה הם רוצים?, הם רוצים שאדם יקיים את התורה בשכל, כלומר את ה'משפטים' אבל לא את ה'חוקים'. לכן לא הסכימו ל'חוקים', ורצו 'להשכיחם'. והתשובה שלנו לכך היא 'חוקי רצונך', כלומר 'זה רצון השם' החוקים הללו הם רצון השם. כל ההצלחה שלנו תלויה בזה שאנחנו לא ניתן להם להשכיחם תורתך. 'גדול תלמוד שמביא לידי מעשה'.

הרמב"ם כותב - 'ידיים ביד עוסקי תורתך' - '**ידיים**' הם הכופרים שמתלוצצים מכל ענייני הדת. לכן 'נתת זדים ביד עוסקי תורתך'. אלה שמתלוצצים בענייני דת, בהם המלחמה. איך?, על ידי שאנחנו עוסקים בתורה, הכל כבר נעשה לבד. לא צריך חוכמות. עם ישראל זה גוף אחד, ויש בגוף הזה רגליים, ידיים, ראש ושאר איברים. תלמידי החכמים הם 'הראש'. ואם הראש עושה את התפקיד שלו, אז הכל עובד יפה. אם הראש בריא, הכל עובד יפה. לכן זה מה שצריך לנו, הכוח הזה בעזרת האל ובישועתו, לדעת לא לתת להם למשול עלינו, ולדעת ש'מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך'.

'קב הישר' מתאר מה קורה כשאדם מדליק את המנורה - '**שְׂרָפִים עומדים ממעל לו'**, הכוונה, כשמדליק כל איש בחנוכה. **בעת שמתחילים לומר הברכה על הנרות, יורדות לכל בית מחנות גדולות של מלאכים ושרפים שאין לנו השגה בקדושתם, והם שומעים את הברכה ואומרים 'אמן'**. ואותם המלאכים מסייעים לכל יהודי לקיים מצוות כרצונו יתברך, והם מאירים בקדושתם ובטהרתם בכל הבית של האדם, וכל הנשמות המגולגלות בגלגול זה ובגלגולים הקודמים - נשמות אבותיו עד אדם הראשון וכל יוצאי חלציו, כולם באים לתוך הבית'. פלא פלאות. אם אדם רואה הדברים האלה ואת המשך דברי 'קב הישר', איך הוא לא יבוא לעשות את המצווה הזאת בהתלהבות גדולה?. לכן צריך בכל כוחנו לנצל האורות שיוורדים לכל בית ובית.

בימי החנוכה יש אור עליון שמאיר מלמעלה והאדם יכול להיות 'רוחני' יותר. יש רמז גדול לכך ואומר זאת ה'**שפת אמת**' - '**ולתתך עליון על כל גויי הארץ**'. '**עליון**' זה אותיות '**על יון**'. הקדוש ברוך הוא מרים אותך מעל ה'קליפה' של יון, והקדוש ברוך הוא מכניע את אותה קליפת יון. לפעמים אדם כל כך נטמא ויורד למטה למטה ונהיה לא רק 'יווני', אלא אבא של היוונים. ובכל זאת 'מאשפות ירים

אותו הקדוש ברוך הוא' גם כשהוא נמצא בשפל המדרגה. כי יש לו בתוכו ניצוץ יהודי.

רבי ישראל מאיר לאו שהיה הרב הראשי, סיפר שהיה איזה ניצול שואה בשם אלי ויזל שהיה צייד של הנאצים, וסיפר על 'מוהל' אחד מ'ברית המועצות' שהיה מוסר את נפשו כדי למול ילדים יהודים. הרי ברגע שיתפסו אותו השלטונות, מיד ישלחו אותו ל'סיביר', כי היה אסור למול שם. וב'סיביר' היו מענים אותם, ואחרי שמענים אותם הרבה, חותכים את הראש.. אבל הוא היה מלילי ילדי ישראל ולא מעניין אותו אף אחד. ותמיד הכין לו בתוך התיק של הטלית והתפילין את כלי המילה, כי ידע שכל רגע יכולים לאסור אותו ואי אפשר לדעת מה ילד יום. יום אחד באמצע הלילה הוא שומע דפיקות בדלת. פתח, וראה מפקד אחד גדול של הרוסים שאומר לו 'בוא אחריי'. הולך אחריו, הכניס אותו באוטו ואומר 'בוא ואל תדבר מילה אחת'. כך נסע איתו במשך שלוש שעות, ואחר כך נכנסו בתוך חורשה לאיזה בית, ואמר לו 'אתה לא יודע מי אני, ואני לא יודע מי אתה. אני רוצה שתדע- אני יהודי, וכעת נולד לי בן והיום זה יום השמיני למילה. אני רוצה שתמול אותו, ואח"כ תסתלק מפה, כי בעוד רגע אני לא מכיר אותך ולא רוצה גם שתגלה עליי. תיזהר על עצמך. אל תפחד, תמול אותו לבד, כי אין פה אף אחד, ואסור להצטרף למניין יחד'. אמר לו 'אבל אתה חילוני גמור. מה לך ולמול ילד?', אומר 'תשמע, אבא שלי השאיר בי 'חותם את ברית קודש', ואני גם רוצה לבן שלי 'חותם ברית קודש. אני מאמין בזה. הרוסים לא יודעים שאני בכלל יהודי. אני מפקד גדול ואני עושה הרבה טוב ליהודים, אבל אף אחד לא יודע על כך. אתה תעשה מה שאני אומר לך, ובוא איתי ואני אוציא אותך מהמקום לבית. ולא תדבר, ולא ראית ולא ידעת, ואני לא מכיר אותך בכלל..'. וכך השאיר אותו לבד ועשה לו ברית לתינוק בלי אף אחד. הוא היה הסנדק והמוהל. פלא פלאות.

האקול פני פטאל אברהם סלום שטעטל - היה ראש ישיבת 'בית אל' ונכד הרש"ש. אביו היה רבי יצחק חזקיהו בנו של הרש"ש. הייתה לו רוח הקודש ושכינה מדברת מגרונם והוא חיבר את השו"ת 'דברי שלום' שזה שו"ת מאוד חשוב. הוא נולד בשנת תקל"ה. כשהוא היה בגיל שנתיים, הרש"ש נפטר. חתנו זה 'הרב הגן' רבי אברהם גגין. הסופר שלו היה היר"א- רבי ידידיה רפאל אבולעפיה. בשנת תקפ"ד סולימאן פאשה ב'דמשק' החליט לגרש את היהודים לגמרי מהעיר העתיקה ולעשות בלגן גדול, והייתה מלחמה גדולה והיו זורקים פצצות גדולות על העיר העתיקה על מקום מושב היהודים, והייתה בעיה גדולה. אמר לו רבי רפאל אברהם שלום בעל 'דברי שלום' לרב היר"א 'אנחנו נעשה את העבודה ביחד, ושום פגז לא ייפול על שום בית של היהודים', וזה היה לא הגיוני כי היו פגזים כל רגע נוחתים בשכונת היהודים. אמר 'אנחנו נעשה את העבודה ביחד, אבל אסור לצאת החוצה'. היה אז 'סוכות', ואמר לו 'אל תצא מחוץ לסוכה. לא מרשה לצאת אפילו רגע'. הוא לא יכל להתאפק איזה זמן, והוא יצא לרגע, ובא פגז על הרגל שלו. שום אחד חוץ ממנו לא נפגע מפגזים.

היה שם איזה יהודי בעל 'מכולת', שהיה מספק כל מה שצריכים הרבנים של 'בית אל', הכל הוא קונה להם- שמן, יין, וגם הולך להביא להם את הפירות שהם צריכים, והכל הוא קונה. כל זה כדי שהחכמים לא יצטרכו לצאת לשום מקום. מביא להם בשר וכו'. היה איזה תורם אחד גדול מ'חלאב'- משפחת פרחי שהיה משלם את כל ההוצאות, והיה אומר לרב 'אתה לא צריך בכלל לדבר עם הבעל המכולת. הוא ידבר איתי, ואני אסתדר איתו ואני מעביר לו את הכספים והכל יהיה בסדר'. היו שלושה חודשים שהוא לא שלח כסף. בא בעל המכולת ואומר לרב 'תראה אין לי כסף. אני מאמין שהוא ייתן בהמשך, אבל עכשיו הוא לא שולח, כי לקח אותו המושל של 'דמשק' ושם אותו בבית הסוהר'. הרב אמר 'ככה?', תבוא איתי', ולקח איתו עוד איזה שניים ואמר להם 'תעלו על הגמלים ואנחנו נלך להביא את הגביר, נלך לדמשק'. עשה כמה 'פעולות', והמושל של דמשק נפטר והלך מהעולם. ואז שחררו אותו את הגביר. עכשיו הרב הגיע לדמשק, ואומר לו הגביר 'כמה מגיע לכם?', הנה אני אתן לך גם על השלושה חודשים, ועוד שישה חודשים קדימה שיהיה לך שפע גדול'. לקח את הכסף ועכשיו יכול בעל המכולת לקנות סחורה בזול ב'דמשק'. לקחו 'בעל גמלים' אחד שלקח לו כל הסחורה על הגמלים, טונות של סחורה כדי להביא לו לפה דברים שהוא צריך בזיל הזול. ככה הוא קנה והרוויח כסף. כשהם היו הולכים בדרכים, היו עוברים דרך יערות ומקומות שיש שם שודדים. היו לו נניח עשרה גמלים וכולם מלאים בסחורות. באו שודדים ולקחו את כל הגמלים. בא הגוי בעל הגמלים ובוכה לפני הרב. בא בעל הסחורה ואומר לרב 'מה נעשה?', אומר לו 'תצייר על רצפה מקומות חניה לכל גמל וגמל, ולאיפה שהם צריכים לבוא, 'בואו'. ואז הרב עמד שם ועשה איזה 'כוונות', ולפתע רץ הגמל הראשון ונכנס לחנייה, ואחריו הגמל השני עם כל הסחורה שעליו, והגמל השלישי, והלאה. היה גמל אחד שלא חזר. שאל הרב את בעל המכולת 'מה היה לך עליו?', אמר לו 'לא היה משהו מיוחד.. לא צריך אותו'. לפתע התחיל לבכות בעל הגמלים הערבי ואמר 'מה, עוד גמל אחד עולה הרבה כסף..!'. הרב עשה לו גם איזה 'כוונות' והביא גם את הגמל העשירי. איזה כוחות היה להם. ואז הגיעו לחיים טובים ולשלום לירושלים. יש הרבה שאלות ב'קבלה', והכי חזק בתשובותיו זה רבי רפאל אברהם שלום שרעבי. בספר 'דברי שלום', סידר את כל מנהגי 'בית אל' אחת לאחת. לא כל אדם זוכה לכך. אלא, **"נפש עמל עמלה לו"**.